

Célok és eszközök

Korunk több motivációs trénerénél olvasom a következő szempontokat: figyeld meg milyen vágyak mozgatnak, higgyél bennük és vágyaidból kiindulva minél pontosabban, konkrétan fogalmazd meg a céljaidat. Írd le a céljaidat, elemezd a kiindulási helyzetet, tűzz ki határidőt céljaid megvalósítására, azonosítsd az akadályokat, nézd meg milyen tudásra lesz szükséged a megvalósításhoz, keresd meg, hogy kivel működhetsz együtt benne és készítsd el a tervet, amelyet újra és újra átdolgozol.

Arra biztatnak, hogy ne csak vágyakozzunk, álmodozzunk, hanem nagyon konkrét tervet készítsünk és a tervünket aztán pontról pontra, lépésről lépésre kitartóan valósítsuk meg, dolgozzunk rajta, ha el akarjuk érni a célunkat. Új, modern tanítás, mely szerint “sikeres emberek” lehetünk.

Megdöbbsentem, amikor egyszer csak tudatosult bennem, hogy Loyolai Ignác már a 16. században ezen “alapelvek” szerint élte hivatását, mint rendalapító Krisztus szolgálatában. Luis Goncalves da Camara Rómában egy közösségben élt Ignáccal és megfigyelte, hogyan jár el Ignác, milyen alapmagatartással van az ügyek intézésében. Memoriale címen ma is olvashatjuk da Camara megfigyeléseit. Így ír Ignácról: “Mindenben, amit Atyánk elrendezett, nagy körültekintéssel járt el, tekintettel az alkalmazott eszközökre, a megvalósítandó célokra, és a kérdésekre, melyek felmerülhetnek, különösen is, amikor közügyekről volt szó, amelyek nyitva álltak a kívülállók tekintete és ítélete előtt. ...

Mind a rendházban, mind azon kívül sokakat bámultaba ejtett az a nagy állhatatosság, amelyet Atyánk azoknak a céloknak a megvalósításában mutatott, amelyekről meggyőződése volt, hogy Isten szolgálatára és a felebarát lelki hasznára válnak.

Gyakran gondoltam, hogy állhatatossága az Istennel folytatott bensőséges beszélgetésből és Isten gondos megkérdezéséből eredt, mielőtt bármiben is döntött volna.” (Memoriale, 15.16.)

Ignác életében a legfontosabb cél Isten dicsősége és hogy segítse az embereket az Istennel való személyes találkozásra. Ebben kétféle eszközt használ a legnagyobb állhatatossággal és következetességgel: a személyességet és a szeretetet. “Nagyon megfontolandó, hogy Atyánk teljesen ellentétes eszközöket használ látszólag azonos célokra.

Az egyiket nagy szigorúsággal kezeli, a másikat nagy gyengédséggel, és utólag az ember mindig azt látja az eredmény alapján, hogy az alkalmazott orvosság a legjobb volt, jóllehet előzőleg nem annak látszott. De mindig inkább a szeretetre hajlik, sőt olyannyira, hogy teljesen szeretetnek tűnik. Ezért szereti őt mindenki annyira. Senki sincs a Társaságban, aki nem szeretné őt nagyon, és nem gondolná magál, hogy az Atya nagyon szereti őt.” (Memoriale 86)

Da Camara teljesen igazat ad di Carpi bíborosnak: “amikor Atyánkra alkalmazta a ‘beverte a szöget’ mondást, mintha azt mondaná, hogy ha egyszer az Atya kialakított egy véleményt az ilyen dolgokban, az olyan biztos és állandó volt, mint egy jól bevert szög.” (Memoriale 20.)

Ignácnak céljai megvalósításában a legfontosabb alapelvét da Camara így jegyzi föl:

“Az Atya azt mondja, hogy sosem mer semmi fontosat tenni - még akkor sem, ha minden indoka megvan, hogy megtegye - anélkül, hogy Istenhez fordulna. “Aludjunk rá egyet! - Ez olyan kifejezés volt, amit gyakran használt, amikor azt akarta mondani, hogy imádkozni fog valamivel kapcsolatban.” (Memoriale 162).

És Ignác “sikeres emberré” vált ezen az úton. 1556. július 31-én "úgy halt meg, mint bárki más" - jegyezte fel a titkára. 1622 március 12.-én pedig XV. Gergely pápa szentté avatta.

Megfontolásra:

- 1. Írd le konkrétan, színesen, hogy milyen céljaid vannak az életedben.*
- 2. Írd le, milyen eszközöket használsz céljaid megvalósításához.*
- 3. Készíts közép és hosszútávú tervet, legyen ez egy “jól bevert szög”.*
- 4. Ahhoz, hogy kitarts terved megvalósításában foglalj le rendszeres időt a mindennapjaidban az Istennel folytatott bensőséges beszélgetésre és Isten gondos megkérdezésére.*

(Darvas Piroska segítőnővér)